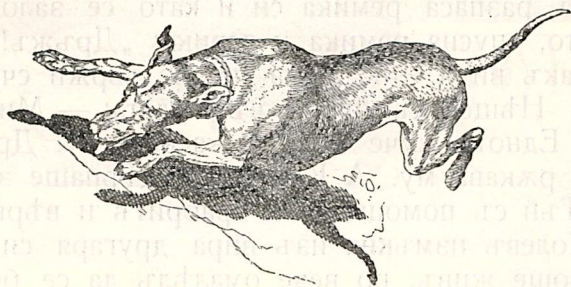

храстето изкочи храбриятъ зайкъ. Колевъ гръмна и той се търколи. Кучето пъргаво го сграбчи за

врата и го дотътра до ловеца Бѣше едъръ, сивъ зайкъ, още топълъ. Ловецътъ го мушна въ чантата и закричи на-горѣ изъ тъмната гора.

IV. Нещастие.

Увлѣченъ отъ хубавия ловъ, Колевъ забрави другаря си. По едно врѣме той чу тревожния лай на кучетата. Спрѣ се, послуша се и тръгна по посока отъ дѣто идѣха гласовѣтъ. Скоро на срѣща му изкочиха тритѣ желти кучета на Милчева. Щомъ го видѣха, тѣ се спуснахе обратно надолѣ къмъ потока.

Колевъ свирна за кучето си. Свирна още веднѣжъ за другаря си, но той се не обади. „Нѣщо се е случило съ него“, помисли си Колевъ и се втурна слѣдъ оглушителния лай на копоитѣ.

Наоколо нищо се не виждаше. Кучетата се спрѣха прѣдъ едно сухо дърво, разперено надъ вира. Водата се лъщеше при залѣзъ на слънцето. Надъ водата се чернѣеше само каскета (ловджийската шапка) на Милчева.